

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XXI. Iac. Sadoletvs Cardinalis Reginaldo Polo S.R.E. Cardinali S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

Et illi quidem disertè conuentu Smalcaldæ habito, negati-
 runt se venturos. Vterque autem nostrum in eo consentiebat, vt
 quem nobis locum non voluntas nostra, sed necessitas offerret,
 eum nos non statim concilij sedem, sed diuersorum tantisper
 vocarem: quoad ibidem de eunctorum consensu eorum qui
 adessent, certum agendi conuentus locum constitueremus. Al-
 teri non mediocri opinionum dissensio: quod ego in vrbe Pon-
 tificum retinebam, legatosque mittendos esse censebam: ille
 cum ipsum quoque Bononiam extrudebat. Sed, vt dicebam, nobis
 frustra dissuadentibus, decreta nihilominus est prorogatio. Vti-
 nam consilio bono, & prospero Christiana Reip. euentu: vehe-
 menter enim extimesco, ne hæc procrastinatio nostra aliquod
 magnum malum sedi Apostolicæ pariat. Certè enim quos adhuc
 ex illa propè aduersa & alienata natione in officio retinemus, ve-
 ro nec amittamus. Sed nos fortasse Deus benignius iuuet. Pau-
 lum Sacratum sororis meæ filium, propediem istic affuturum
 esse confido: quem & fidei commendo & liberalitati tuæ: vt
 quantum semel nos omnis tua beneuolentia complexus es, mi-
 hi que receperit te illius rationem, cum affuisset occasio, esse ha-
 biturum: meminisse velis, nos tibi ita obstructos esse, ob tua erga
 nos merita, vt tu humanitati ac liberalitati tuæ, nos tibi ipsi o-
 mnia debeamus. Antonius tuus funebrem Christi Domini no-
 stri orationem in delubro (vt mos est) adium Vaticanarum ha-
 buit, sanè luculentè. Ea nunc oratio versatur inter manus, &
 summa cum laude ab omnibus legitur: in quo tui quoque absen-
 tis honorem & memoriam non mediocriter intelligo versari.
 Vale, Roma, M.D. XXXVII.

XXI.

IAC. SADOLETVS CARDINALIS RE-
 ginaldo Polo S. R. E. Cardinali S. P. D.

POST discessum tuum, nihil adhuc ad te dedi literarum, quod
 de publicis rebus acta omnia ad te mitti sciebam. De tuis au-
 tem nihil mihi nominatim mandaras proficiscens, quod me tua
 causa facere aut sentire oporteret. Quod si fecisses, beneuolen-
 tiam tibi meam & præstitissem te ipsa, & literis sæpe declarassem:
 est ad meum tibi amorem testificandum, non opus puto esse li-
 teris. Hic nos in magno metu Turcarum assidue sumus: præsi-
 dia tamen adhuc nulla, quæ quidem appareant, comparata ha-
 bentur: nisi illud vnum maximum nobis est præsidium, quod po-
 situm est in Principis consilio & sapientia: qui iam sæpius nobis
 confirmauit, se in communi tuenda salute, animo exubare. Et
 tamen aditorum rerum peritis dictum, nisi extremo Sextili men-

Q 5 6 li.

se liberum ad nos cursum classem habere hostium non posse. Tuos conatus non cum habuisse exitum quem cuperemus, deo equidem vehementer. Sed hoc æquiore sero animo, quod fore prauideram. Tu modò saluum te nobis exhibeas, arquetuas: occasiones aliæ non decunt, non enim eundem statum diu possunt, quæ tantopere sunt commota. Nos hic fortuna tenui sustinemus tamen onus dignitatis, quoad possumus: rectam adhibemus voluntatem, reliqua Deo permittimus. Te amamus & colimus, ut debemus, amarique item abs te cupimus. Tu si quid fortè mihi per literas mandaueris, efficaciam, non frustra id fecisse intelligas. Episcopum Veronensem nostrum plurimum meis verbis saluere iubeas velim. Vale. Romæ, 4. Julij, M. D. XXXVII.

IACOBI SADOLETI EPISCOPI
CARPENTORACTI EPISTOLARUM
LIB. XI. EP. I.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENTORACTI
Georgio Duci Saxonie S. P. D.

MIRABERIS fortasse, Dux præstantissime, quid mihi ego nunc volens, literas ad te dederim: quæ nec tibi tibi familiaritate coniunctus, nec nomine quod pendè sim notus. Faterer mirandum hoc esse, aut lud magis mirum futurum fuisset, cum nihil ad allicienda maiorem virtute præstantius sit, si tua virtus insignis & spectanda, tuum excellens Christianæ pietatis studium, tua religio, non me & iam pridem in amorem tui impulisset, & nunc animum tuum meum, quando coram non possum, literis ut indicarem, suscideret atque hortaretur. Non enim veritus sum, ne tibi ingratum officium hoc meum accideret: nec dubitavi, quin tu, quæ virtutibus reliquis excellis, etiam humanitatis, quæ ceterarum decus lumenque virtutum est, maximas partes feras. Hac spe te fretus, quod facere sepe cogitavi, ut & meum amorem tuum patefacerem, & tuum conciliarem mihi: id agere nunc aggredior, incensus cupiditate tecum in eundem sanctissimi illius nominis, quod Amicitiam appellamus: cuius inter nos auspex & confirmator Deus futurus sit, quando quidem ambo illi puro corde, & religione integra seruire cupimus. Et si in hac quidem commensatione amicitia nostra, tuam ego mihi duntaxat benevolentiam expeto: ea enim mihi maximi muneris loco futura est: tuam vero tibi non solum benevolentiam debere confiteor, sed etiam